

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **V. Z.**, zastoupena Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem Burešova 6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, Staroměstské náměstí 6, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2013, č. j. 3210/2013/81,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 11. 2. 2013, č. j. 3210/2013/81, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Davida Zahumenského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2013, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 11. 1. 2013, č. j. IZ-1/VZ/2013, jímž bylo částečně odmítnuta žádost o poskytnutí informací ze dne 28. 12. 2013. Žalovaný potvrdil názor povinného subjektu, že jí nelze poskytnout audiozáznam z veřejného projednávání návrhu Zásad územního rozvoje Královéhradeckého kraje s tím, že by tak došlo k porušení práv fyzických osob chráněných podle ust. § 11 občanského zákoníku a

zároveň že by byla porušena ustanovení zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné z následujících důvodů:
nezákonné:

- a) požadovaný zvukový záznam je informací ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, protože byl vytvořen při činnosti povinného subjektu, a to z veřejných prostředků,
- b) z tvrzení povinného subjektu ani žalovaného nevyplývá, že by zvukový záznam obsahoval takové osobní údaje, které by nebylo možno žalobkyni poskytnout,
- c) i v případě, že by povinný subjekt či žalovaný (či nyní soud) dospěli k závěru, že zvukový záznam obsahuje takové citlivé informace, které nebylo možné žalobkyni poskytnout, není to důvodem pro odepření poskytnutí zbylé části zvukového záznamu, neboť citlivé údaje bylo možné „vypípat“.

Žalobkyně proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na argumentaci použité v napadeném rozhodnutí a žalobu považoval za nedůvodnou. Navrhl proto, aby ji soud zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu námitek uplatněných v žalobě, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobkyně především odkázala na názor spolutvůrce zákona o svobodném přístupu k informacím a odborníka na svobodný přístup k informacím Oldřicha Kužílka, který zcela jednoznačně dospěl k závěru, že zvukový záznam z jednání správního orgánu je povinně zveřejňovanou informací ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Ve své publikaci *Dalších 106 odpovědí na vaše dotazy* na otázku, zda lze žádat o poskytnutí zvukového záznamu pořízeného při zasedání městského zastupitelstva odpovídá: „*Neexistuje právní důvod, pro který by poskytnutí této informace mohlo být odepřeno. I když je záznam jen tzv. „neautorizovaný materiál sloužící k interní potřebě“, nepředstavuje to žádný důvod odepření, který by připouštěl zákon o svobodném přístupu k informacím či jakýkoliv jiný předpis. § 11 odst. 1 uvedeného zákona zmiňuje pouze informace vztahující se „výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu“, což zjevně není tento případ. Záznam představuje „informaci vztahující se k působnosti úřadu“ (§ 2 odst. 1 InfZ). Poskytnutí takového záznamu veřejného jednání nemůže nikomu nijak neoprávněně uškodit.“*

V případě žalobkyně jde o velmi obdobnou situaci. Skutečnost, že podle § 22 odst. 2 stavebního zákona je audiozáznam převeden do písemné podoby, neznamená, že žalobkyně nemá nárok na poskytnutí zvukového záznamu. Totožný závěr vyplývá i z již v řízení zmiňovaného Metodického doporučení k činnosti územních samosprávných celků zpracovaného Ministerstvem vnitra.

Dále žalobkyně uvedla, že podle názoru povinného subjektu i žalovaného není možné zvukový záznam poskytnout především z toho důvodu, že by tím došlo k

narušení ochrany osobních údajů těch, kteří při veřejném zasedání veřejně vystoupili se svou připomínkou. Zde žalobkyně poukázala na to, že jednání trvalo několik hodin. Vystoupili zde zástupci kraje a významnou část projednání zabralo přestavení návrhu Zásad územního rozvoje a vyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj území. Teprve následně mohli zmocnění zástupci veřejnosti, zástupci obcí a nevládních organizací i řadoví občané přednést své připomínky společně se svým jménem. Mohlo by toto jméno být citlivým údajem, který je nutné chránit?

Žalobkyně rovněž namítla, že zcela jistě není důvod chránit jména úředníků a dalších pracovníků kraje. Totéž platí pro zúčastněné zástupce obcí, zástupce nevládních organizací a zmocněné zástupce veřejnosti. Také ti zde bezesporu nejednají jako soukromé osoby. Tento výklad potvrdil rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. května 2005, sp. zn. 30 Cdo 64/2004. Nutnost ochrany soukromí tedy může vyvstat jediné u zbylých „řadových“ zástupců veřejnosti, občanů. Jak ale žalobkyně uvedla v odvolání, z řady argumentů vyplývá, že ani v jejich případě zde není možné uvedení jména považovat za chráněný osobní údaj. V první řadě to vyplývá už z toho, že tyto občane dobrovolně přednesli svou připomínku na veřejném projednání, tedy veřejně. Jména zúčastněných osob byla rovněž na místě veřejně „vystavena“ v podobě prezenčních listin. Žalobkyně také předpokládá, že si povinný subjekt od zúčastněných občanů vyžádá souhlas s tím, aby jednání bylo nahráno/zdokumentováno, často v takové formě, že oznámí, že jednání je nahráváno a postupuje dále tak, že pokud nikdo nenamítá, že jeho projev nemá být nahráván, takže s tím dotčený souhlasí. Pak tedy ale podle žalobkyně není možné argumentovat, že poskytnutím záznamu dochází k zásahu do soukromí těchto osob.

I v případě k závěru, že jména řadových občanů, kteří vznesli veřejně svou připomínku, představují citlivý osobní údaj, který není možné žalobkyni poskytnout, pak měla být znepřístupněna pouze tato jména, zbytek záznamu ovšem stále musí být žalobkyni poskytnut. Jak judikoval Nejvyšší správní soud ve věci 7 A 3/2002: *„Pokud jde o rozsah, v jakém lze odmítnout poskytnutí osobních údajů, Nejvyšší správní soud má za to, že osobním údajům je poskytnuta dostatečná ochrana již jejich znečitelněním v autentickém textu, a proto nelze odmítnout poskytnout celou ucelenou část textu tyto údaje obsahující.“*

Městský soud v Praze uvážil o věci takto:

Soud především shledal, že v obdobné věci rozhodoval Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. února 2014, č. j. 7 As 20/2013 – 23. Jednalo se o záležitost, v níž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí krajského úřadu, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí obce o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace týkající se poskytnutí zvukového záznamu pořízeného na jednání zastupitelstva obce. Městský soud v Praze má za to, že vzhledem k typové podobnosti této věci s věcí nyní projednávanou je na místě právní závěry Nejvyššího správního soudu použít i ve věci nyní rozhodované.

Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku dospěl k závěru, že pokud obec pořizuje zvukový záznam o jednání zastupitelstva na základě ust. § 12 odst. 2 o. z. (tzv. úřední licence), jeho obsahem je informace, která se vztahuje k působnosti povinného subjektu. Skutečnost, že tato informace je zachycena v podobě zvukového záznamu, a to

pouze pro potřeby zápisu, je z hlediska poskytování informací irelevantní. Zákon o svobodném přístupu k informacím nerozlišuje nosiče, na jakém je informace zachycena. Zároveň je irelevantní, že je zvukový záznam pouze podkladem pro potřeby zápisu. Zákon o svobodném přístupu k informacím totiž nestanoví, že takové dokumenty nemusí či nemají být poskytovány. [...] Je tedy logické, že existuje-li zvukový záznam z jednání zastupitelstva obce, bude žadatel, který se zajímá o toto jednání, žádat o poskytnutí informace o obsahu jednání právě v podobě zvukového záznamu. Žádal-li tedy stěžovatel podle zákona o svobodném přístupu k informacím o zvukový záznam z jednání zastupitelstva obce, povinný subjekt mu byl povinen informaci v této formě poskytnout.

Dále se Nejvyšší správní soud ztotožnil s názorem krajského soudu, že při poskytování informace v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím je nutné vzít v potaz ust. § 8a citovaného zákona, které stanoví, že povinný subjekt poskytne informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Citované ustanovení je jednak konkretizací ústavně zaručeného práva na soukromí a jednak vyjadřuje, jakým způsobem se má možný střet mezi tímto právem a ústavně zaručeným právem na informace řešit. Povinný subjekt, který pořizuje zvukový záznam z jednání zastupitelstva, kde jsou zmiňovány i osobní údaje, se stává správcem osobních údajů a jako takový může zpracovávat osobní údaje, pokud k tomu dá osoba, o kterou se jedná, souhlas (§ 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů). Nedá-li takový souhlas, je nutno chránit její osobní údaje, ledaže by citovaný zákon v konkrétním případě výslovně zpracování umožňoval i bez souhlasu. Zákon o svobodném přístupu k informacím ochranu osobních údajů pro určité účely výrazně omezuje, např. jedná-li se o osobu, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky (§ 8b citovaného zákona). V daném případě pořizoval povinný subjekt zvukový záznam z jednání zastupitelstva, aby jej mohl následně použít k vyhotovení písemného zápisu, který je povinen vyhotovit do 10 dnů ode dne zasedání zastupitelstva obce (§ 95 odst. 1 a 2 zákona o obcích). To lze podřadit pod ust. § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, který stanoví, že bez souhlasu může správce údajů zpracovávat osobní údaje, jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti. Povinný subjekt tak může zpracovat osobní údaje ze zvukového záznamu k pořízení zápisu, nemůže s nimi však jinak nakládat, např. je zveřejňovat. Na tom nic nemění ani skutečnost, že osobní údaje byly zveřejněny na veřejném zasedání zastupitelstva. I přes zveřejnění totiž zůstávají nadále osobními údaji chráněnými zákonem o ochraně osobních údajů.

Nejvyšší správní soud rovněž odkázal na to, že se k obdobné otázce již vyjádřil v rozsudku ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007 – 75, tak, že „podle ust. § 12 informačního zákona nemůže být důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů uvedených např. na požadované listině důvodem k odepření poskytnutí kopie celé této listiny, ale toliko důvodem k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Pokud tedy taková listina obsahuje např. osobní údaje ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, je povinností správního orgánu, nejsou-li jiné zákonné důvody k jejímu odepření, kopii takové listiny žadateli poskytnout, ovšem v anonymizované podobě, tedy v podobě, kde budou na listině uvedené osobní údaje znečitelné.“

Tento závěr lze aplikovat i v dané věci. Jak již bylo uvedeno, zákon o svobodném přístupu k informacím nerozlišuje mezi nosiči, na kterých je informace zachycena, tedy zda se jedná o listinu či zvukový, popř. obrazový, záznam. Povinný subjekt je povinen poskytnout informaci v plném rozsahu v anonymizované podobě, tedy bez chráněných osobních údajů. Pokud by však poskytnutí informace bez chráněných osobních údajů nepředstavovalo pro povinný subjekt pouze jednoduchou operaci, zákon o svobodném přístupu k informacím mu umožňuje, aby od žadatele o poskytnutí informace žádal úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopie (§ 17 odst. 1 citovaného zákona). V této souvislosti musí být pořízení kopie vykládáno jako pořízení kopie včetně anonymizace. I v tomto případě musí povinný subjekt dostát podmínkám stanoveným v ust. § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy pokud bude za poskytnutí informace v anonymizované podobě požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady stěžovateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Poskytnutí informace je pak podmíněno zaplacením požadované úhrady. Stěžovatel se tak může rozhodnout, zda informaci za konkrétně vyčíslenou částku opravdu chce či nikoliv.

Jak Městský soud v Praze uvedl výše, má za to, že závěry a stanoviska Nejvyššího správního soudu lze plně aplikovat i na věc nyní projednávanou. Obsahem audiozáznamu z veřejného projednávání návrhu Zásad územního rozvoje Královéhradeckého kraje, pořízený Krajským úřadem Královéhradeckého kraje, je informace, která se vztahuje k působnosti povinného subjektu. Skutečnost, že tato informace je zachycena v podobě zvukového záznamu, a to pouze pro potřeby zápisu, je z hlediska poskytování informací irelevantní. Zákon o svobodném přístupu k informacím nerozlišuje nosiče, na jakém je informace zachycena. Zároveň je irelevantní, že je zvukový záznam pouze podkladem pro potřeby zápisu. Zákon o svobodném přístupu k informacím totiž nestanoví, že takové dokumenty nemusí či nemají být poskytovány.

Současně je nutno mít za to, že povinný subjekt, který pořídil zvukový záznam z jednání, kde jsou zmiňovány i osobní údaje, se stal správcem osobních údajů a jako takový může zpracovávat osobní údaje, pokud k tomu dá osoba, o kterou se jedná, souhlas (§ 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů). Bez takového souhlasu je nutno chránit osobní údaje této osoby, ledaže by citovaný zákon v konkrétním případě výslovně zpracování umožňoval i bez souhlasu. V projednávané věci pořizoval povinný subjekt zvukový záznam z veřejného jednání, aby jej mohl následně použít k vyhotovení písemného zápisu. To lze podřadit pod ust. § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, který stanoví, že bez souhlasu může správce údajů zpracovávat osobní údaje, jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti. Povinný subjekt tak může zpracovat osobní údaje ze zvukového záznamu k pořízení zápisu, nemůže s nimi však jinak nakládat, např. je zveřejňovat. Na tom nic nemění ani skutečnost, že osobní údaje byly zveřejněny na veřejném jednání. I přes zveřejnění stále zůstávají osobními údaji chráněnými zákonem o ochraně osobních údajů. Ani tato skutečnost však povinný subjekt neopravňovala bez dalšího odmítnutí žádosti žalobkyně o poskytnutí informace – audiozáznamu. Jestliže záznam obsahoval osobní údaje, měl povinný subjekt tyto údaje anonymizovat vhodným způsobem a takto upravený záznam pak žalobkyni poskytnout. Pokud by musel na takovou anonymizaci vynaložit náklady, byl oprávněn žádat podle ust. § 17 zákona o svobodném přístupu k

informacím od žalobkyně jejich úhradu, resp. dát žalobkyni k úvaze, zda za takových podmínek požadovaný audiozáznam stále chce nebo nikoliv. Jestliže povinný subjekt takto nepostupoval, zkrátil žalobkyni na jejích právech, vyplývajících ze zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud pak žalovaný jako nadřízený orgán toto pochybení povinného subjektu nenapravil, rovněž jednal v rozporu se zákonem ke škodě práv žalobkyně.

Městský soud v Praze tedy shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního a věc mu vrátil k dalšímu řízení, s tím, že žalovaný v něm v mezích své pravomoci zjedná ve věci nápravu ve smyslu stanovisek výše citovaných.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci úspěch a jejího náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 11 228,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Davida Zahumenského, advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. června 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Beranová